

licul

Humor și satiră

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiăcărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Anul 1887 †.

În fine, și anului 1887 'i-a cântat popa „vrednica lui pomenire,“ și noi tot acolo suntem, unde ne-am pomenit: În politică pasivi, în palincă activi; în biserică desăgiți, în școlă pociți; literatură avem mai multă decât untură; câte gazete, atâtea pamflete, singur Calicul nu e ridicul; pungile ni-s góle, par' ca-s niște óle, în avere, câte-o biata muere; viața socială, nu ne plătește o zală; avem călugări cu drăguțe, celibi cu puicuțe; advocați -fără clienți, medici cu dureri de dinți; popi avem fără prescuri, dascălii ne fac linguri; cantorii ne răgușesc, crâșnici de fóme plesnesc; plugarii-s grași ca ogarii; noduri ne-'nghit cărturării; mese-riașii-s ca băeșii; ceartă-'n România, hâră-'n Bucovina; crise în Ardeal, în Bănat mult val. — — —

Așa încheiăm anul lui Tisza 1887, ear', la întrebarea: Óre ce vom face în anul nou 1888? — răspunde deja tot orbul cu-'n: Vom vedea!

Calicul.

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Marcule, a-i scăpat de post,
Hai gratuleză de-a rost
Tuturor, cari vrednici sunt
Se audă-al tău cuvânt!

Stăi Marcule mai întâi
De gratuleză-n Sibiu
Și Ți: vivat domnii mei
Descendenți din Semi-Ței!

Ve stă bine, foarte bine,
Ve admiră ori și cine,
Cât sunteți voi de uniți
Și în toate năvăliți!

Sciți fabula ce grăesce:
Racul, brósca, și un pesce,
La un lucru s'apucară,
Și grozav îl terminară?

, Racul în dărăpt se da,
Brósca tot în sus sărea
Știuca fôrte se isbia
Și grozav lucru făcea!⁶

Chiar așa faceți și voi
Tot un toiu și un târtoi,
Și cu sęcăturile
Pistrițiți gazetele!

Vivat dară, se trăiți,
Tot așa se fiți uniți
C'atuncea veți progresa
De v'a ustura pielea!

Din Sibiu fă un voiaj
Și te opresce la Blaj
Și acolo gratulează
În modul, care urmază:

Domnilor, me bucur fôrte,
Că primii dela voi carte,
Cum că fii lui Avrum
Nu-i lăsați se pice-n drum!

Mă simt fôrte măgulit
Că dl Metropolit,
Cu mueri, cu consistor
Li-au sărit într' ajutor!

Bine faceți, sprijiniți-i,
Miluiți-i, ocrotiți-i,
Ei sunt poporul ales,
Fiți mândri de v'ost succes!

Ba, me jor pe scumpu-mi ciur,
De v'ați tăia și-n prejur
Nur aus lauter Simpatie
Chiar de loc voi n'ați greși!

Ba mai ceva, de-ați schimba,
Din școle rimlenésca,
Cu mândra ovreiasca,
Atunci mai bine v'ar sta!

Ear postul de canonic
Ce-i văcant, étă ve dic,
Cu Sinnberger umpleți-l
Ori cu Mendel ori cu Schmil!

Faceți Schachter pe Rafa,
Lui Trifan dați calea,
Protă-n locul lui Blăjan
Alegeți pe Kohn Nathan!

Așa, domnii mei din Blaj
Arătați c'aveți curaj
Și din Roma v'ostă mică
Faceți fabrici de palincă!

Din Blaj, Marcule voinic,
Dute tocma-n Lapușnic
La părintele Milos
Și-i gratulează frumos.

Ți-i lui: Vivat părintele,
Curățiți-ai de măsele
Stând în Lugoș la ręcóre
Bare-mi vre-o câteva ore!

Scii tu acolo cum e	Priceput'am din vecini
De-ai uitat — mai poți vedea,	C'ați gemacht pentru streini
Numai nu te osteni	Szállitási iroda,
Tare'n școlă cu pruncii!	Focut bine dumnita?!)

Că din oboséla mare	Prost nu este dumnita
Poți cădea în gălbinare,	Numai chit nu sci limba
Mai bine mergi la Lugos	Lui Ioane und Gligor
Și bea o leacă de vin roș.	Pedig lucru prea ușor.

De a mai fi vre-o <u>votisare</u>	Fă wie glaubst, nu poruncesc,
Sui-te pe băț călare	Dar' la tine sfătuesc,
Și te du de-ți dă votul	Nu mai mere la casină
La care ți-a da zlotul!	Ala prostă de rumună;

„Calicul“ de te-ar simți	Acolo dela Calic
Câte ști tu isprăvi,	Rid pe tine ca mojic,
Dă-l de loc în judecată	Mere la Egyler-Kultur
Că nu ți frate nici tată!	Unde Jidan și Ungur.

Mărcuțule, fétul meu,	Acolo nime nu ride,
Mergi de acolo la Brașeu,	Numai budös oláh dicese
Gratuléză binișor	Și da paprikás cu vaj
Lui Johann Duschoiu junior.	Dicënd: Schlechter wie a Gaj!

Lui gratuléză-i nemțesce,	Sonst lebe wohl Herr Duschoi,
Turcesce, ori unguresce	Că eu mere dela voi,
Căci românesce nu sci,	Mere și nu intorna
Mărcuțule, așa-i dî:	Pană rufen dumniata!

Mein lieber Herr v. Duschoiu	Hop Marcule-n trun picior
Auđit'am cum că voi	Și le dî dascălilor:
Făcutați a la Bureau,	Luați esemplu și pildă
Care nu e lucru rău;	Dela dl Teodor Lucă.

Dlui, ca un voinic
 Dela Sedrieșul mic
 Colo lângă Demenyhaza
 Bea țuica ca apă barza

El injură chiar și bate
 Cu măcăul preste spate
 Pe oameni, căci îi dau pâne,
 Mâncal' ar rușinea câne!

Apoi prin biserică
 Mergând se împedecă
 Dă cu capul de icóne
 Ca honvedii de cocóne.

E prietin bun cu jidanii,
 Cu ungurii și țigani,
 Dar nu póte suferi
 În giurul lui Români.

Pe el luați-l model
 De vreți se eșiți la fel,
 Și cântați, cum cântă el
 Versul acest frumușel:

Mai un lucru minunat
 Cu acest jupân s'a 'ntemplat:
 Un câne de omenie
 A 'ntrat în cancelarie.

Bine ȃice cine ȃice,
 Dascălu-i un om ferice,
 Când de gânduri s'a lăsat
 Și viséză — mort de beat!

Ear notariul huiduind
 Pe câne, au dis rîdînd:
 „Mergi d'aci, câ étați spun
 Tu numai dascăl esci bun!”

Gratuléză-n cetișor
 Măi Márcuț, notarilor,
 Și le ȃi: en ascultați
 Domnii mei și a mei frați!

Un om care-l auȃi
 Într' acest chip îi vorbi:
 Cănelui notărășia
 I-i mai place ca dăscălia!

De vreți bine se umblați
 Eată ve dic: imitați
 Fară șfială ori milă
 Pe notareșul Gavrilă

Și-a 'ntrat în cancelărie
 Mirosind notărășie,
 Că, dascăl de vrè se fie
 La școlă mergea întâie!

Că Gavrilă Ardelan
 Notareșul din Gașa
 De mult nu mai dă un ban
 Pentru neamul mumăsa

Imitați dar domnilor
 Pe chir Ardelean Gábor
 De voiți pentru vecie
 Se stați în notărășie!

Lui Gábor gratulații:
Să ai parte între cei vii,
Fiind prea bun patriot,
Ca Iuda Iscariot!

Purcelul cel de Crăciun
Ție se-ți latre din drum,
Cum latră tu după toți
Ce crezi că nu-s patrioți!

Burta ta cea grosă, mare,
De s'ar lipi de spinare,
De-o fi se se deslipescă
Se cași în bôlă cânescă!

Ear copii tei cei mulți
Moș se te poți desculț
Se-ți dea cinstea fetul meu,
Cum dai tu la tatăl teu!

Marcule, en te socoți,
Gratulază la preoți
Că-ntr'o ți ca asta mare
Li se cade gratulare!

Ți sfințișilor părinți
Răi de lucru, buni în dinți
Cucernici, fără de greșele
Eu vă dau astași modele!

De vreți bine se îmblați
Cu ele v'asemânați,
De vi s'ar părea că-s false
Țăiețile ca pe varșă.

Mai întâiu ve dau model
Un părinte bun de fel
Botezat Stefan Tipic
Din Lemnósa, om voinic.

El în dulce jubilo
Era cu mândra colo . . .
Ear bărbutul mândrei sale
De drag sta se mi-l deșale.

Răbdat'au mucenicie
Pentru mândra-i cea roșie
Cât numai Mehadia
L'au mai putut vindeca.

Faceți deci și voi ca el
De credeți că-i bun model
Ear de credeți că-i cu greș
Faceți ca cei din Fúzeș!

Că-n Fúzeș sunt doi preuți
Numai buni la fund bătuți
Unul e Botoș Pavel
Altu-i Simion cârcel,

Cel dintâiu s'ar tot certa
Și-ar bea tótă rachia
Ce-o produce un căzan
Ți și nópte într'un an.

Al doilea e popă blând,
Ți și nopte-i tot flămând
Căci scumpa lui preutésă
Li ție: hinaus din casă!

Deci, de fόμε se nu móră Cu búcfariul sub suóră Imblă-n tóte satele De mâncă pomenele.	Cred că v'a plăcea de el Și li-ți lua drept model Și intocmai veți urma Cum face sfinția sa!
Nici ești doi de nu vă plac Dracul vii pune pe cap, Mai am eu preuți aleși Fără prihană și greș.	Gratulații, vă rog, deci: Să trăiesci în veci de veci Și se ceri școle de stat Đi și nópte ne incetat!
Cum e popa Codarcea Cel dela Pogăceua, Ce trăesce-n veduvie Inchis cu Fira-n chilie.	Să tot cerșești până-n séră A doua đi se ceri eară Tot gimnasii unguresci Unde copii se-i cresci!
Nici acesta de nu-i bun Eu înainte ve pun Altul, născut la Măhal Ce se chiamă popa Ball.	Ear inspectorii se-ți đică: Mai ascepta mai bădică Căci și ceste ce le-avem Ađi ori mâne le casăm.
El e popă-n Ilva mare Și cât clipi face rugare La guvernul prea stimat Să ne dè gimnas de stat	Marcule, ai bunătate, La dascălii de pe sate Gratuléză-le de bine Pentru anul care vine!
Drept că și sfinția sa Vorbesce bine limba Cu carea Magyar-Állam-ul Ne cam luminéză clerul.	Đi: dragii mei dăscăluți, Mulți flămânđi, goli și desculți Dee-ve și vóue bine Anul esta care vine!
Apoi părintele Ball Fiind de loc din Măhal Și copilașii și-i cresce Numai tyistaș unguresce.	Dee-ve anul nou minte Și câte-un stog de plăcinte Vr'o litruță de bucate Și-o hăinuță bună-n spate

Dacă v'ar da și părale
 Numai cât-aveți răbdare
 Atunci plini de fudulie
 Ați dice: adio dăscălie!

Marcule én se te vëđ
 Cum-ii ști să gratulezi
 Pe la domnii deputați
 Și domnilor advócați?

Marcule, 'n Lugóș te-abate
 Și-'ntrébă în care parte
 Săde domnul Mărtinesc
 Advocatul românesc?

La el întră omenos
 Și-i gratuleză frumos:
 „Cum is Pascile de dese
 „Fie a tale procese,

Și cât ii agonisi
 Se imparți cu doctorii
 Și cu poticareșii,
 Apoi cu executorii!

Când ți-a fi de bine gréță
 Să pați cum Savu Mustată
 Dascălul, păți cu tine,
 Lieber Herr, nu ți rușine?

Cređi dór că tu dascălii
 Poți așa lesne-ai orbi?
 Ți-ai găstó, Herr Martinesc,
 Eu minten te pârjolesc!

Marcule, pe anul nou
 Gratuleză lui Szabou
 Vlădicului din Gherla,
 Gratuleză-i eac' așa:

Se traesci, sfinte cocóne
 Se-ți crêscă 2—3 córne
 Printre córne — cómă créță
 Și ghimpi în loc de mustéță.

Mai în urma ți la toți
 Patrioți nepatrioți:
 Se dee Dumneđu bine,
 Și pe anul care vine!

Urzică Scandalografescu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Reformele finanțiare, prin care Tisza vrea se mântue statul ungar de deficit, au deșteptat chiar și între pipe revoltare. În Ungaria, și pipele nu mai pot suporta greutatea dărilor, și încep a fumea răsbunare.

Îndată-ce noulle reforme finanțiare, prin care se urcă prețul tutunului, și producătorilor de tutun, li se întredice fumarea tutunului produs de ei, au ajuns la publicitate, locuitorii din Hajdu-Nánás, dedați a fuma tutun nefalsificat de monopolul statului, și-au pachetat tóte pipele într'o ladă — laolaltă 5000 de pipe — și le-au trimis ministrului nostru de finanțe Tisza la Budapesta.

Eu nu cunosc în destul caracterul Maghiarilor, românul însă, pipa și nevêsta nu și-o dă nimenui, ba mai curênd se despărtește de nevêstă, decât de pipă. Dar' dacă-i adevărat, ce ne spun gazetele, că maghiarii din Hajdu-Nánás, au trimis ministrului nostru președinte, și

totodată ministru al deficitelor Ungariei 5000 de pipe, din motivul, că, prin nouăle reforme finanțiare, li se ia posibilitatea de a mai putea fuma tutun virgin, nefalsificat de stat, asta nu însemnează alta decât »răsbunare«, sau pe românește: »Schlägst du meinen Juden, so schlag ich deinen Juden!«

Hajdu-Nánáșenii, se vede că au argumentat așa: Dacă în Ungaria, în vestită țară a libertăților proverbiale, nu ne mai e iertat a fuma neci tutunul prăsit în sudorea feței noastre, atunci nați jupâne Tisza pipile, pîpă tu cu ele, și veți cum îți vei regula finanțele!

Ce va face ministrul finanțelor noastre Tisza cu cele 5000 de pipe, nu știu, destul, că în totă lumea nu se află al doilea ministru de finanțe, care are atâtea pipe. Dacă însă Tisza va pune acele 5000 de pipe în activitate regulată, și va fuma cu ele tutun așa-numit »sultan-flor«, atunci cred și eu, că până-n anul 1891 va aduce finanțele Ungariei în ordine. Iată cum: C'o pipă poate fuma omul tutun »sultan-flor« de 3 fl. pe ȕi. Asta face pe un an 1095 fl., ear' pipând cu 5000 de pipe, dă la an suma de 5,475.000 fl. Prin urmare Tisza poate face cu cele 5000 de pipe până la finea anului 1891, 21,900.000 fl., și cam atâta cheltuim noi în Ungaria pe an mai mult, decât ne ajunge lungimea straiului.

Estmod, prin jertfa neobicinuită a Hajdu-Nánáșenilor chestiunea orientală a finanțelor Ungariei s'ar putea privi deja ca și regulată, și Tisza devine încă cel mai învidiat ministru de finanțe din totă lumea: Toți țiganii o se'l învidieze pentru băgăul, ce'l produc 5000 de pipe!

Stan Pătitul.

La anul 1853, când husarii lui Bach au cucerit Transilvania, acéastă țară se numea „țara urșilor“, sau nemțeste „Bärenland“. Nemții din Viena și țările învecinate, credeau că'n Transilvania, urșii, după-ce mănâncă oile dela cutare stână, își iau urșóicele la braț, și se preumblă, șold la șold, pe stradele cetăților din Transilvania, ear' séră merg la teatru, sau la cutare concert filantropic, împreunat cu joc.

După venirea lor în Transilvania, așa numiții „husarii lui Bach“, s'au convins, că urșii din această țară totuși nu-'s atât de înaintați în cultură, ca se preferă libertatea din pădure, față de sclăvia vieții dela orașe. Urșii din Transilvania se țineau p'atunci, ca și ați, mai bucuros pe plaiurile munților, decât în piața cea mare a Sibiiului, sau chiar și în casina întemeiată de husarii lui Bach în Sibiiu.

Destul, că un neamț viteaz, venit din Viena ca mare domn la Sibiiu, ca se ne scape țara de urși, vedând, că pe stradele Sibiiului, nu se întâlnește cu urșii, a voit cu deadinsul, ca se cunoască locuința acestor dobitoce sëlbatice, special transilvanene, și a aranjat o vînătoare în pădurile comunei Avrig, la pólele muntelui Surul.

Neamțul venit în Transilvania, c'o droae de alți Nemți, Cechi, Poloni etc., toți curioși d'a face cunoștință mai deaprópe Ucui cu Marcul al codrurilor, libary pe au plecat înarmați din creștet până-n picioare, cu puști, pistole, frigări și iatagane, într'o di óre-care, cătră comuna Avrig. Sosind în Avrig, Nemții și consorți, au tras la popa cel săsesc, și 'i-au comunicat, că au venit se facă o vînătoare de urși în munții Avrigului. — „Mi pare bine — le-a răspuns popa cel săsesc — dar' eu în pădure nu me bag. Sunt de 10 ani popă în Avrig, dar' eu în pădure încă n'am fost. — Dacă dumnia-vóstră voiți se faceți cunoștință cu urșii noștrii, pe care eu însumi nu-'i cunosc, atunci trebue se ve adresați cătră Românii de aici din sat, pentru-că numai aceștea știu pe unde se află urșii!“

Pe timpurile acelea trăie în Avrig, între mulți alții, un vînător vestit, cu numele Ranga. — Nemții au trimis după Ranga, și 'i-au comunicat dorința lor. — „Bine domnilor, di se Ranga, se mergem la munte, că eu știu unde se țin urșii, și le cunosc tóte potecile lor!“

Ranga 'și-au luat tóte cele de lipsă, și au plecat cu vitejii husari ai lui Bach la munte. — Ajungênd în munte, Ranga a început a împărți pe toți vînătorii, punêndu-î la locuri anumite. — Toți erau deja postați amăsurat voinței lui Ranga, singur neamțul cel mai mare'n domnie, și mai curagios din gură, care a venit se ne mântue țara de urși, nu era încă pus la loc. P'acesta l'a mai suit Ranga încă vr'o sută de pași, și, ajungênd la un loc anumit, 'i-a ȕis: Domnule! — Uite la calea asta de jos, — p'aici vine ursul — pe calea aceea de mai sus, vine capra — unde poștești se stai? — „Pune-me pe mine la capre“ — ȕise neamțul!

Așa s'a și întîmplat. Ranga a pus pe neamțul la calea din sus, ear' el a rēmas la calea, pe unde vine ursul. — Se vede, că neamțul a cetit óre unde în cărți, că ursul, când ajunge cu brânca în barba cuiva, îl rade fără săpun — și lui îi era milă de barba, ce o purta!

Góna se începe: Epuri, vulpi, porci sēlbațici, lupi, capre și urși, treceau printre husarii lui Bach, cu flori în căciulă, singur Ranga pușcă un urs, cât un taur. — Toți vînătorii se adună, după trecerea gónei, în jurul lui Ranga, și admiră mărimea ursului împușcat. Neamțul cel cu gura mare însē, care venise în Transilvania, ca se ne scape țara de urși, după-ce a vēȕut ursul pușcat, se apropie de Ranga, și-'i șoptește la ureche: N'-ai cumva o pereche de ismene în straiță?

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Cređi tu în strigóe sóțe?

Pupăză: Decând a murit sócră-mea, nu mai cred!

Colac: Me, strigóele nu se prăsesc din femei măritate, ci din fete bătrâne!

Pupăză: Atunci sigur și sócră-mea a fost fată bătrână!

Colac: Treaba sócră-ta! — Vorba e, că tu, decând a murit sócră-ta, nu mai cređi în strigóe!

Pupăză: Nu!

Colac: Veđi, eu cred!

Pupăză: Credința ta te va mântui!

Colac: Me, eu cred, că strigóele au provocat crisa scólei de fete din Sibiiu!

Pupăză: Vorbă se fie! — Strigóele nu umblă pe a scóle, strigóele umblă pe unde-'i lapte! — Ear' dacă la scóla de fete din Sibíiu ar fi fost lapte, ca se creadă omul c'ar putea umbla p'acolo și strigoe, atunci pentru-ce s'ar duce Barcian în streinătate, ca se învețe a face brânză?!

Cola c: Barcian n'a făcut la scóle de fete din Sibíiu brânză, și n'a face neci în streinătate, pentru-că ala, dacă se uită numai la o oae sau vacă, i se sârbedește laptele-n uger. De aceea eu tot cred și susțin, că crisa scólei de fete din Sibíiu a fost provocată de strigóe!

Pupăză: Credință deșartă!

Cola c: Ei, și credința ta, carele, până-ce trăie sócră-ta, însuși credei în strigóe, nu era credință deșartă?!

Pupăză: Până-ce trăie sócramea, n'aveam lipsă se cred în strigóe, pentru-că, ce vedeți cu ochii, n'ai lipsă se mai și cređi. Eu ași dorí însé se aflu, pe ce'ți basezi tu credința ta, că strigóele au provocat crisa scólei de fete din Sibíiu?!

Cola c: Pe faptul, că numai puteri nevedute, puteri diabolice, de care dispun strigóele, s'au putut încumete, a'și împlânta sécurea în rădácina celei mai nobile plante, ce a sădit asociațiunea transilvană pentru literatura și cultura poporului român! Și crede-me tu pe mine sóțe — neci laptele credinței vóstre nu'i sigur de atari strigóe.

Pupăză: Adecă nó, nó! — Se póte, că, cu sócră-me, n'au murit tóte strigóele, dar' nu te dóră pe tine capul laptelui credinței nóstre, mai bine îngrijește-te tu de ugerul cu laptele credinței vóstre, la care sug acele strigóe!

Cola c: Ei și tu n'ai observat, cum acele strigóe ve mătură cu códa lor suvăitóre smântâna de pe ólele cu

lapte ale metropoliei vóstre, și pe voi ve îmbată cu zară rece? — dar' eu me duc sóțe, se'mi pregătesc mătăzul de Bobotează . . . adio!

Pupăză: Ducete-î ca Iordanul, când s'a întors! — dar' c'o cale peptena'ți și barba popii Platoș, nu cumva se'si încurce Rěșpop mănile-n ea!

Scânteii și cenușă din filosofia doctorului Amnariū.

Dacă amorul cătră deapropole s'ar începe dela sine, precum sustin unii filosofi, atunci faptul, că unii ómeni iubesc caii deaprópelui mai mult, decât vacile proprii, ar rămânea neesplicabil!

Ori-cât de învățat se fie un dascăl gr. cat., dacă vine numai dela o pomană, nu póte ținea pas în progres c'un dascăl gr. or., care vine dela nuntă, et vice-versa!

* * *

Celce trage pe deaprópele seu în noroiu dovedește, că omul nu e făcut de a trăi în sîngurătate!

* * *

Dintre doi bolnavi, care folosesc medicine universale, recomandate atât de mult și prin țiaristica română, de regulă, unul nu se însănătoșează, ear' al doilea móre!

* * *

Românul adevărat, nu'și dorește de anul nou alta, decât 3 fl., ca se'și póta abona Calicul!

* * *

Între metalele nobile, se numără galbinii, taleri etc., ear' între cele nenobile, potcóvele de cai morți, petrile de móră, etc.!

* * *

Femea jócă în căsătorie asemenea rol, ca și zăharul în cafea. De aceea, dacă o femeă, pentru dragostea ta, își părăsește căsătoria, cugetă mereu, că ai furat zăharul din cafeaua deapropelui teu, și atare zăhar neci la tine nu se va disolva în dulceață!

* * *

Curtisanul înțelept, în conversațiunea sa c'o damă, visează numai de vîrțile ei, din motivul, că, despre slăbiciunile damei, vorbesc deja tóte babele!

* * *

Jocul de bilard e pentru mulți o chestiune de autoritate, pentru-că acolo numără cel puțin ceva!

Cocóna Gurădulce.

Câț, că pe voi nu ve vrăjesc pețitorii!

Fete fără pețitori sînt destule, sînt și fete, care pețesc însuși, dar' fete, care nu vreau să se mărite, neci între fătărăi nu afli. Câț!

Fetele-'s cu multe dorințe, dar' fată conșcie de chie-marea ei vechiu-testamentară, nu dă p'un pețitor pentru întreaga Rușia, necum pentru Bulgaria, pentru care, lesne se pôte întempla, ca Bismark se-'și sporgă capul Austro-Ungariei. Câț!

Așa-'s fetele, de și nu tóte, pentru-că nu ori-care fată pețita, se mărită după ori-care vită. Câț!

Spre dovadă, me provoc la Romulus, nu la strămoșul din vechia Romă, ci la un teolog din noua Romă. Acest Romulus, se vede, că s'a născut în zodia babei, care a trecut cu colacii. El, de câte-ori vrè sè se însóre, îl pețesc o grămadă de fete, numai acele fete, pe care le pețește el, îi dau corfă. Romulus nostru are deja atâtea corfe, câte n'-au toți corfarii din Țara Oltului, și el se crede totuși, că e cel mai căutat candidat în căsătorie. Câț!

Corfele, pe care Romulus, ca teolog absolut de Blaj, le primește dela fete gr.-or. le escusă cu porunca superiorilor sei, care nu-i conced a cultiva amorul gr.-or., ear' corfele primite dela fete gr.-cat. sunt de regulă pline de celibat. Care va se ȃică, Romulus, în momentul primirei unei corfe dela o fată gr.-cat. pe care, luându-o de nevestă, ar' face superiorilor sei numai bucurie canonică, preferă a rămânea celibe. Ear' dacă o fată gr.-or. îi dă corfă, unflă din buze, că i s'a dat ocasiunea a face superiorilor sei o bucurie anti-canonică. Câț!

C'un cuvânt, Romulus e o vulpe absolută în teologie, și știe, că strugurii, la care nu ajunge, nu's copti. Câț!

Semnificător e, că însurătăii, nunumai cei uniți, dar' și cei neuniți, îndată ce's teologi, cultivează în secolul al 19-lea, numit al luminei, întunerecul amorului confesional, și acésta din motivul, ca se nu supere pe superiorii lor în prostia heretismului dogmatic. Așa cunosc eu un cas special, în care un teolog absolut gr.-or. înloc se ia o fată cu zestre de 500 oi gr.-cat. spre bucuria superiorilor sei, a luat o fată cu zestre de una capră gr.-or. — Câț, că voi n'-aveți cotoci teologi!

Se reviu însè la prochimien, cum ȃiceau odinióră vechii greci din Brașov, care-și știau încă, limba, și mergând la biserică dau, nu luau bani! Romulus nostru, cu teologia absolută-n straiță, și speranța dup'-o nevestă-n proțap, cu

tóte, că tóte fetele unite-l pețiau, de tot tinutul puția de corfe, 'și-a luat inima-n dinți, și, cu tótă frica de superarea superiorilor sei, a pețit o fata fórt bogată gr.-or. Căț!

Tatál fetei era hotărít contra lui Romulus, dar' fata ar fi mers după el cu bucuria caprei, când o duci la tîrg. — Ce a făcut deci Romulus, ca se-'și ajungă scopul? — s'-a dus la o vrăjítóre vestită, și o-a consultat de sfat. Vrăjítórea 'i-a dis: Fétul meu! — Tatál fetei nu e greu de câștigat, dar' fatá nu te vrea odată cu capul, din cauza, că dumniata cređi, că n'-o poți iubi așa de tare, ca ei se-'i placă de dumniata. Cu tóte estea, adaose baba vrăjítóre, fă dumniata, ce-ți voi spune eu, și vei învinge tóte greutățile. Căț!

Dacă n'-ai, cumperă-ți un molitfelnic tipărit cu litere cirile, pentru-că fata-'i gr.-or. — Pune în molitfelnic, la pagina 3, trei cătăi de usturoiu; la pagina 7, trei bóne de pipër grecesc; la pagina 9, trei bucăți de códa șorecelului; la pagina 13, trei fire din niște ițe părăsite; la pagina 77 trei códe dela trei raci prinși în luna lui Aprilie; la pagina 99, trei peri dela om pleșug, ear' la pagina 199, trei măsele dela babe despărțite de bărbați. — Molitfelnicul estmod garnisit, pune-l apoi în iesclea unui măgar, ear' dumniata punete dinapoia măgarului, și începi a numera dela 77 înapoi, întocma, cum se numără la porcii, care pătinesc de vermi. — Numărând, uităte mereu la urechile măgarului. — Măgarul adecă, după óre-care timp, începe a resfoi cu limba prin molitfelnic, și când ajunge la pagina cu códele de rac, ridică capul, și cugetând: Óre ce-'s estea? — schimba din urechi, ca ielele dela răsboiu. În momentul acesta, prinde măgarul cu amëndouë mánile de códă, și-l ține, până-când fata, pe care vrei s'-o ai de nevastă, se hotărește a se mărita după dumniata! Mițuluc!

Durere neștiută.

Preotul Cu părere de rău am aflat fătul meu, că cruda mórte, v'a luat pe unul din gemenii voștrii, cu care Dumnezeu v'a fost îmbogățit! — Mângăete înșe, că tot v'a mai rămas încă un fecior!

Țăranul: E trist destul domnule părinte, dar' mai dureros pentru noi e, că nu știm, care băiat din doi a murit!

O presupunere puturoasă.

Cârciumarul: Aici friptura din piciore de iepure
— appetit bun!

Óspele: (După-ce a gustat friptura, scapă cuțit și furcuță din mână, și strâmbă din nas).

Cârciumarul: Ce strâmbi din nas, domnișórule,
— dór nu 'ți e friptura fină deștul?

Óspele: Asta chiar nu, dar' mi se pare, cá iepurile
a călcat în óre-ce!

Cură de jumătate!

Medicul: Așadară, de urechea cea dreaptă 'ți-am curat nevêsta cu desevirșire, acum o se me apuc de urechea cea stângă, de care e încă de tot surdă!

Bărbatul: Destul atâta domnule doctor! — Așa-i tocma bine, că dacă i se deschid amêndouê urechile, atunci, cându-i ȃic nevêstei ceva, p'o ureche întră, și pe cealaltă iese afară, dar' așa va rămânea ce-i ȃic în cap!

Cătră domnii corespondenți: Stați strâmb, și judecați drept!

Scrieți'mi adevărul, și nu ve temeți nici de dracul!

Cu minciuna veți prânzi odată la mine, dar' de cină sigur ve sar măselele!

Pentru fapte adevărate, ve dau humorul și satira, ca fuiorul popii, pe deasupra, primesc înse și totă responsabilitatea asupra mea!

Epistole nefrancate, se adaogă la deficitul statului!

Cu corespondințele nesubscrise de autor, îmi ferb mămăliga de tôte ȃilele, și'mi păstrez lemnele de foc!

În posta redacțiunei, nu me pot înțelege cu toți calicii. Deaceea, celce'mi cere respuns, fără se adaoge o marcă postală de 5 cr. îl primesce în Sibiu, strada pintenului Nr. 19.

Abonați Calicul,

cu 3 fl. sau 7 franci la an, și cine n'a rîde de 3 fl. sau 7 franci pe an, acela primește prețul abonamentului înapoi, ca se și cumpere o sapă ș'o lopată. Colivă 'i-o dăm gratis!

Preoții săraci, dascălii culduși, cantorii răgușiți la pungă, crâsnicii ruți de fόμε, și alți calici, primesc Calicul cu prețuri scăđute, dacă, pentru atare favor, se adresează cătră redacțiunea noastră.

Toți, cei-ce știu prețui rîsul, și dacă le móre vițalul, sug însuși la vacă, dar' nu se rabdă a nu abona Calicul.

Abonamentul se póte plăti în rate, nu concedem însă nimenui a ne rămânea abonamentul în rate dator.

Calendarul Calicului pe anul 1888, se află de vîndare la librăria W. Krafft în Sibiu. Abonenților noștri, care ne trimit prețul de 36 cr. sau 1 franc, le espedăm noi Calendarul franco.

„Similis simile gaudet“, „calicul de calic se bucură“, și tot omul, știind, că nu e făcut a trăi singur, trimite,* cu posta întorcîndă 3 fl. sau 7 franci la Sibiu:

Administrațiunea Calicului.

* Cine n'are 5 cr. ca se ne póte trimite abonamentul prin mandat postal — posta utalvány — Postanweisung — ni'l póte aduce și în persónă, călătorind pînă la Sibiu pe jos. —